

Όσο μαθαίναμε, εμείς οι γεννημένοι τη δεκαετία του '50 (διεθνώς είναι δόκιμος και ο όρος baby boomers), για ότι συνέβη στο καμίνι του δεύτερου Μεγάλου Πολέμου του 20ου αιώνα, τόσο κλείναμε το γόνυ στις εκατόμβες των αμάχων, που έχασαν τη ζωή τους.

Χρειάστηκε λίγο περισσότερος χρόνος να φθάσουμε και στη Δρέσδη. Στους 20.000 περίπου πολίτες που έχασαν τη ζωή τους από τους ανηλεείς συμμαχικούς βομβαρδισμούς της 13ης και 14ης Φεβρουαρίου του '45, όπου ερρίφθησαν, κατά πως ομολογούν Αμερικανικές πηγές, χιλιάδες τόνοι εμπρηστικών βομβών.

Η πόλη ισοπεδώθηκε, το ηθικό κατέρρευσε. Σε λίγους μήνες κατέρρευε και ολόκληρη η Γερμανία.

Το ανήθικο της υπόθεσης είναι, ότι η πόλη δεν χτυπήθηκε για κάποιους στρατηγικούς λόγους ή στρατιωτικούς στόχους. Η Δρέσδη κλήθηκε να καταβάλει το τίμημα, πολλών βομβαρδισμένων πόλεων όπως του Coventry, πόλη που είχε ισοπεδωθεί αναίτιως από την Luftwaffe τον Νοέμβριο του '40. Οι Γερμανοί, μάλιστα, επινόησαν τότε όρο προκειμένου να περιγράψουν, με τη σχετική κυνικότητα, την ολοκληρωτική κατεδάφιση: Κοβεντρίρεν.

Αν το πρώτο πράγμα που χάνεται σε ένα πόλεμο, είναι η αθωότητα, το πρώτο που εφευρίσκεται είναι οι δικαιολογίες για τα εγκλήματα.

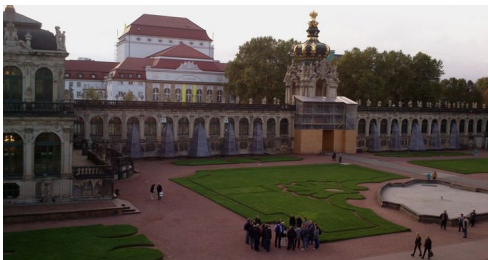
Τα γράφω όλα τούτα, διότι στο πλαίσιο υπηρεσιακής αποστολής και σε κάποιο διάλειμμα ενός πολύ βροχερού καιρού, πέρασα ένα απόγευμα περιδιαβαίνοντας τους δρόμους της Δρέσδης. Ως Γερμανική πόλη είναι πολύ, πάρα πολύ μακριά από

οτιδήποτε μπορεί να συγκινήσει έναν Μεσόγειο, έναν Βαλκάνιο και πολύ περισσότερο έναν Έλληνα. Αυτό το επιβλητικό, το βαρύ το «γοτθικό» ύφος των Δημοσίων κτιρίων, των Εκκλησιών είναι ασύμβατο. Συμπληρωμένο από τις σκούρες αποχρώσεις της πέτρας που έχει δομηθεί και από τον γκρίζο ουρανό, μετατρέπεται σε ένα αστικό τοπίο, επιτρέψτε μου

αχώνευτο, πάντα για το Ελληνικό μέτρο.

Την παραπάνω άποψη, υπογραμμίζουν οι παρουσίες της FrauenKirchen και το ανάκτορο Zwinger, που θεωρείται αριστούργημα της μπαρόκ αρχιτεκτονικής. Γκρουπ τουριστών περιδιαβαίνουν τα αξιοθέατα, όπως και πολλά ποδήλατα που μεταφέρουν κάθε ηλικίας πολίτες στις δουλειές και στις υποχρεώσεις τους. Στο αρκετά δροσερό έως κρύο βραδάκι τα εστιατόρια, οι μπουραρίες, τα ζαχαροπλαστεία της πόλης υποδέχονται ντόπιους και επισκέπτες σε ένα ήσυχο, γαλήνιο περιβάλλον.

Ακριβώς το αντίθετο δηλαδή, με την κόλαση που προέκυψε εξ ουρανών τον Φλεβάρη του '45. Αναλογίζομαι τα παιδιά και τις γυναίκες, που κατά χιλιάδες απανθρακώθηκαν ή έχασαν τη ζωή τους, από ασφυξία, μέσα σε ασύλληπτα κύματα πυρός, όπως και τους χιλιάδες νεκρούς που αποτεφρώθηκαν, μετά την επιδρομή. Εικόνες φρίκης.

Ακολουθως, αναρωτιέμαι το βαθμό της ενοχής τους. Κανείς, είναι η πρώτη απάντηση.

